

Yunus Emre

- Őirler -

Yayın Tarihi:

9.4.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yasal Uyarı: Bu ekitap, bilgisayarınıza indirip kayıt etmeniz ve ticari olmayan kiŐisel kullanımınız için yayınlanmaktadır. Őiirlerin kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman Antoloji.Com tarafından yayınlanmıŐtır. Antoloji.Com tüm bölümleriyle, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası'na %100 uygun olarak yayın yapmaktadır.

Yunus Emre (1238 - 1320)

Yaşamı konusunda yeterli bilgi olmadığı gibi onunla ilgili kaynaklarda anlatılanlar da birbirini tutmaz. Nerede, hangi yılda doğduğu kesinlikle bilinmiyor. Kimi kaynaklarda Anadolu'ya Doğu'dan gelen Türk oymaklarından birine bağlı olup, 1238 dolaylarında doğduğu söylenirse de kesin değildir. 1320 dolaylarında Eskişehir'de öldüğü söylenir. Batı Anadolu'nun birkaç yöresinde 'Yunus Emre' adını taşıyan ve onunla ilgili görüldüğünden 'makam' adı verilen yer vardır. Yapılan araştırmalara göre şiirlerinin toplandığı Divan ölümünden yetmiş yıl sonra düzenlenmiştir. Anadolu'da 'Yunus Emre' adını taşıyan ve Yunus Emre'den çok sonraları yaşamış başka şairlerin yapıtlarıyla karışan şiirlerinin bir bölümü dil incelemeleri sonunda ayıklanmış, böylece 357 şiirin onun olduğu konusunda görüş birliğine varılmıştır. Gene Yunus Emre adını taşıyan ve başka şairlerin elinden çıktığı ileri sürülen 310 şiir daha derlenmiştir. Onun dil, şiir ve düşünce bakımından özgünlüğü ve etkisi, ilk düzenlenen Divan'daki şiirleri nedeniyledir.

Yunus Emre'nin şiirinde, edebiyat tarihi bakımından, dil, düşünce, duygu ve yaratıcılık gibi dört önemli sorun sergilenir. Bu sorunlar bir görüş ve inanış bütünlüğü içinde ele alınır, insan konusunda odaklaştırılır. Şiirde işlenen konular ise insan, Tanrı, Varlık Birliği, sevgi, yaşama sevinci, barış, evren, ölüm, yetkinlik, olgunluk, alçakgönüllülük, erdem, eliaçıklık gibi genellikle gerçek yaşamı ilgilendiren kavramlardır. O, bu kavramları, şiirinin bütünlüğü içinde temel öge olarak sergilemiştir.

İnsan bir 'sevgi varlığı'dır, tin ile gövde gibi iki ayrı tözden kurulmuştur. Tin tanrısaldır, ölümsüzdür, gövdede kaldığı sürece geldiği özün ve yüce kaynağa, tanrısal evrene dönme özlemi içindedir. Gövde dağılır, kendini kuran öğelere ayrılır. İçinde insanın da bulunduğu tüm varlık evreni toprak, su, ateş ve yel gibi dört ilkeden kurulmuştur. Bu dört ilke yaratılmıştır, yaratıcı da Tanrı'dır. Tanrı, bu dört ilkeyi yarattıktan sonra, ayrı ayrı oranlarda birleştirerek varlık türlerinin oluşmasını sağlamıştır. İnsan sevgi yoluyla Tanrı'ya ulaşır, çünkü insanla Tanrı arasında özdeşlik vardır. Ancak, insanın bu madde evreninde bulunması, tinin tanrısal kaynaktan uzak kalması bir ayrılıktır. Bu ayrılık insanı, yaşamı boyunca Tanrı'yı düşünme, ona özlem duyma olaylarıyla karşı karşıya getirmiştir. Gerçekte insan-Tanrı-evren üçlüsü birlik içindedir, var olan yalnız Tanrı'dır, türülük bir 'görünüş'tür. Çünkü Tanrı, kendi özü gereği, bütün varlık türlerini kapsar, her varlıkta yansır. Evreni kuran öğelerle insanın gövdesini oluşturan ilkeler özdeşdir. Bu özdeşlik tanrısal tözün bütün varlık türlerinde, biçimlendirici bir öge olarak bulunmasından dolayıdır. Tanrısal tözün nesnel varlıklarda bulunması bir 'yansıma' niteliğindedir, çünkü Tanrı yarattığı nesnede yansıyınca 'oluş' gerçekleşir.

Sevgi insanda birleştirici, bütünleştirici bir eğilim niteliğindedir. Yunus Emre, sevgiyi Tanrı ve onun yarattığı tüm varlıklara karşı duyulan bir yakınlık, bir eğilim diye anlar. Sevginin ereği yüce Tanrı'ya ölümsüz olana kavuşmak, onun varlığında bütünlüğe ulaşmaktır. Tanrı insanla özdeş olduğundan kendini seven Tanrı'yı, Tanrı'yı seven kendini sever. Çünkü sevgi kendini başkasında, başkasını kendinde bulmaktır. Sevginin olmadığı yerde, öfke, kırgınlık, çözülme ve birbirinden kopukluk gibi olumsuz durumlar ortaya çıkar. Sevginin değerini yalnız seven bilir, sevmek de bir bilgelik, bir olgunluk işidir. Yeterince aydınlanmamış, Tanrı ışığından yoksun kalmış bir gönülde sevginin yeri yoktur. Bütün varlık türlerini birbirine bağlayan, onları tanrısal evrene yönelten sevgidir. Sevgi bir çıkar aracı olmadığından seven karşılık beklemez. Dost kişi gerçek seven kimsedir (âşik). Dost başka bir anlamda da Tanrı'dır, kişinin gönlünde ışılan tözdür.

Yunus Emre'de yaşamak tanrısal tözün bir yansıması olan evrende sevinç duymaktır. Çünkü, bütün varlık türlerinde Tanrı görünmektedir, bu nedenle severek, düşünerek yaşamayı bilen kimse her yerde Tanrı ile karşıyadır. Yaşamak belli nesnelere bağlanmak, yalnız gelip geçici varlıkları edinmek için çırpınmak değildir. Böyle bir yaşama biçimi kişiyi tanrısal tözden uzaklaştırdığı gibi yetkinlikten, bilgelikten de yoksun kılar. Yunus Emre'nin dilinde bilge kişinin adı 'eren'dir. Eren barış içinde yaşamayı, bütün insanları kardeş görmeyi, kendini sevmeyeni bile sevmeyi bilen kişidir. Onun gönlü yalnız sevgiyle, dostluk duygularıyla doludur. Evreni bir tanrısal görünüş alanı olarak bildiğinden, erenin evrene karşı da sevgisi, saygısı vardır. Erenin gözünde insan bir küçük evrendir, büyük evren ise tanrısal tözün kuşattığı sonsuz varlık alanıdır. Eren olma aşamasına ulaşmış kişide erdem, alçakgönüllülük, eli açıklık, yetkinlik, olgunluk bir bütünlük içinde bulunur.

Ölüm tinin gövdeden ayrılıp tanrısal kaynağa dönmesiyle gerçeleşir. Bu nedenle ölüm tinle gövde arasında bir ayrılıktır. Gerçekte ölüm yoktur, tinin ölümsüzlüğe ulaşması, yüce kaynağa dönüşü vardır. Çünkü, bütün varlık türleri tanrısal tözün yansıması olduğundan, salt ölüm de söz konusu değildir. Ölümün bir başka anlamı da bilgiden, erdemden, yetkinlikten, sevgiden yoksun kalmaktır.

Yunus Emre'nin şiirinde Yeni-Platonculuk'tan kaynaklanan Tasavvuf öğretisinin bütün sorunları bulunur. Bunlara yeni bir çözüm getirmez, Yeni-Platonculuk'un yöntemine dayanarak yorumlar ileri sürer. Bu nedenle onun şiiri Yeni-Platonculuk'un Türkçe açıklanışıdır.

Yunus Emre'nin edebiyat tarihi bakımından, önemli bir yanı da Anadolu'da, Türkçe şiir dilinin öncüsü olması ve tasavvuf sorunlarını yalın, kolay anlaşılır bir dille söyleyişini nedeniyledir. Şiirlerinin ölçüsü, Türkçe'nin ses yapısına uymayan 'aruz' olmakla birlikte söyleyişini akıcı, sürükleyici bir nitelik taşır. Tasavvufun en güç anlaşılır kavramlarını, Türkçe'nin ses yapısına uygun biçimde dile getirir, şiirinde duygu ve düşünce birliğinden oluşan bir derinlik görülür. Yer yer yalın halk söyleyişine yaklaşan dilinde anlam-uyum bağlantısı bütüncül bir içerik taşır. Ona göre önemli olan bir sözü etkili biçimde söylemektir. Bu nedenle sözün boş bir kavram olmaması, bir varlık sorununu, bir düşünceyi dile getirmesi gerekir. İnsan ancak söz söyleme yetisiyle insandır, konuşan Tanrı durumundadır. Yunus Emre'de Türkçe, şiir dili olma yanında, düşünceyi içeren, açıklayan bir odak özelliği kazanmıştır.

Eserleri:

Divan, (ö.s), 1943; Risaletü'n-Nushiye, (ö.s), 1965, ('Öğüt Kitapçığı').

Adem Oğlu

Miskin Adem oğlanı,nefse zebun olmuşdur
Hayvan canavar gibi,otlamağa kalmıştır

Hergiz ölümün sanmaz,ölesi günin anmaz
Bu dünyadan usanmaz,gaflet önin almışdur

Oğlanlar öğüt almaz,yiğitler tevbe kılmaz
Kocalar taat kılmaz,sarp rüzigar olmuştur

Beğler azdı yolundan,bilmez yoksul halinden
Çıktı rahmet gölünden,nefs gölüne dalmışdur

Yunus sözi alimden,zinhar olma zalimden
Korkadurın ölümünden,cümle doğan ölmüşdür.

Yunus Emre

Ağaç

Giderim ben yol sıra yavlak uzanmış bir ağaç
Böyle lâtif böyle şirin gönlüm aydur birkaç sır a

Böyl'uzamak ne manâdır çünkü bu dünya fânîdir
Bu fuzûllük nişânıdır gel beri miskinliğe geç

Böyle lâtif beziniben böyle şirîn düzünüben
Gönül Hakk'a uzanuban dilek nedir neye muhtâ

Ağaç karır devrân döner kuş budağa birken konar
Dahî sana kuş konmamış ne güvercin ne hod tura

Bir gün sana zevâl ere yüce kaddin ine yere
Budakların oda gire kaynaya kazan kıza sa

Er sırrıdır sırrın senin er yeridir yerin senin
Ne yerdedir yerin senin sana sorarım ey ağaç

Yunus Emre sen bir nice eksikliğin yüz bin onca
Kur'ağaca yol sorunca teferrüclen yoluna geç

Yunus Emre

Ah Nefis

Girdim Aşkın denizine bahrılaysın yüzer oldum
Geştediben denizler Hızır'layın gezer oldum

Cemalini gördüm düşte çok aradım yazda kışta
Bulamadım dağda taşta denizleri süzer oldum

Sordum deniz malikine ırak değil salığına
Girdim gönül sınığına gönülleri düzer oldum

Viran gönlüm eyledim şar bunculaysın şar nerde var
Haznesinden aldım gevher dükkan yüzün bozar oldum

Ben ol dükkan-dar kuluyum gevherler ile doluyum
Dost bağının bülbülüyüm budaktab gül üzer oldum

Ol budakta biter iman iman bitse gider güman
Dün gün isim budur heman nefsim bir tatar oldum

Canım bu tene gireli nazarım yoktur altına
Düştüm ayaklar altına topraklaysın tozar oldum

Tenim toprak tozar yolca nefsim iltir beni önce
Gördüm nefsin burcu yüce kazma aldım kazar oldum

Kaza kaza indim yere gördüm nefsin yüzü kara
Hümeti yok resul'lere bentlerini bozar oldum

Bu nefis ile dünya fani bu dünyaya gelen hanı
Aldattın ey dünya beni işlerinden bezer oldum

Yunus sordu girdi yola kamu gurbetleri bile
Kendi ciğerim kanıyla vasf-ı halim yazar oldum

Yunus Emre

Ah Ölüm

Yalancı dünyaya konup göçenler
Ne söylerler ne bir haber verirler
Üzerinde türlü otlar bitenler
Ne söylerler ne bir haber verirler

Kiminin başında biter ağaçlar
Kiminin başında sararır otlar
Kimi masum kimi güzel yiğitler
Ne söylerler ne bir haber verirler

Toprağa gark olmuş nazik tenleri
Söylemeden kalmış tatlı dilleri
Gelin duadan unutman bunları
Ne söylerler ne bir haber verirler

Yunus derki gör taktirin işleri
Dökülmüştür kirpikleri kaşları
Başları ucunda hece taşları
Ne söylerler ne bir haber verirler

Yunus Emre

Ahır Zaman

İşidün ey ulular,Ahır zaman olusar
Sağ müslüman seyrekdür,Ol da güman olusar

Danışman okur tutmaz,Derviş yolun gözetmez
Bu halk öğüt işitmez,Ne sarp zaman olusar

Gitti beyler mürveti,Binmişler birer atı
Yediğü yoksul eti,içtiğü kan olusar

Ne acayip sergüzeştler,Bağrım dolu serzenişler
Durmaz akar kanlı yaşlar,Åksa gerek şimden gerü.

Yunus Emre

Aşık Kendi Kanını

Helal kıldı ma'suka aşık kendi kanını
Ma'suk nakşından okur aşk eri Kur'anını

Yardan ayrı olunca asılıp ölmek yeğdir
Aşık kendi bırakır boynuna urganını

Gitmez aşık gözünden hergiz ma'suk hayali
Nitekim zilha verir Yusuf'un nişanını

Dirlik budur aşık ma'suk yolunda öle
Sorarlar ise aydam aşıkın burhanını

Belkıys ile Süleyman aşka düştü bir zaman
İsteyip bulmadılar bu derdin dermanını

Gökteki Harut Marut aşk için indi yere
Zühre yüzün görecek unuttu Rahman'ını

Güzaf görmen siz aşkı kime öğradı ise
Sultani iltir baştan yitirir hanmanını

Ferhat bu aşk yolunda başın külünge tuttu
Hüsrev Şirin derdinden dosta verdi canını

Leyli'yle Mecnun işi acebdür (ür) bu halka
Abdürrezzak terk etti aşk için imanını

Zemane vefaları cefa gelir yunüs'a
Bir doğru yer bulucak fidi kılar canını

Yunus Emre

Aşıkını Diyem

Erenlerin gönlünde ol sultan dükkan açtı
Nice bizim gibiler anda konuban geçti

Cümle erenler uçtu dağlar yazılar geçti
Aşk kazanına düştü kaynayabanı pişti

Bu dünyanın meseli benzer murdar gövdeye
İtler gövdeye düştü Hak dostu kodu geçti

Aşıkını diyem ona can terkini urmadı
Aşık ona diyeler kim melamete düştü

Yine esridi Yunus Taptuk yüzün görelen
Meğer onun gölünden bir cur'a şerbet içti

Yunus Emre

Aşk'ın Beni

Gözüm seni görmek için elim sana ermek için
Bu gün canım yolda kodum yarın seni bulmak için

Bu gün canım yolda koyam yarın ivazın veresin
Arz eyleme uçmağını hiç arzum yok uçmak için

Benim uçmak neme gerek hergiz gönlüm ona bakmaz
İşbu benim zarılığım değıldürür bir bağ için

Uçmak uçmağım dediğın mü'minleri yel dediğın
Vardır ola bir kaç huri arzum yoktur koçmak için

Bunda dahi verdin bize ol huriyi çiftü helal
Ondan geçti arzum tamam arzum sana ermek için

Sufilere ver sen onu bana seni gerek seni
Haşa ben terkedem seni şol bir evle çardak için

Yunus hasretdürür sana hasretini göster ona
İşin zulüm değıl ise dad eylegil istedi çün.

Yunus Emre

Aşk

İşidin ey yârenler
Kıymetli nesnedir aşk
Değmelere bitinmez
Hürmetli nesnedir aşk

Dağa düşer kül eyler
Gönüllere yol eyler
Sultanları kul eyler
Hikmetli nesnedir aşk

Kime kim vurdu ok
Gussa ile kaygu yok
Feryad ile âhı çok
Firkatli nesnedir aşk

Denizleri kaynatır
Mevce gelir oynatır
Kayaları söyletir
Kuvvetli nesnedir aşk

Miskin Yunus neylesin
Derdin kime söylesin
Varsın dostu toylasın
Lezzetli nesnedir aşk

Yunus Emre

Aşk Ateşi

Girdim aşkın denizine bahrılayın yüzer oldum
Geştediben denizleri Hızır'layın gezer oldum

Cemalini gördüm düşte çok aradım yazda kışta
Bulamadım dağda taşta denizleri süzer oldum

Sordum deniz malikine ırak değil salığına
Girdim gönül sınığına gönülleri düzer oldum

Viran gönlüm eyledim şar bunculayın şar nerde var
Haznesinden aldım gevher dükkan yüzün bozar oldum

Ben ol dükkan-dar kuluyum gevherler ile doluyum
Dost bağının bülbülüyüm budaktan gül üzer oldum

Ol budakta biter iman iman bitse gider güman
Dün gün isim budur heman nefsim bir Tatar oldum

Canım bu tene gireli nazarım yoktur altına
Düştüm ayaklar altına topraklayın tozar oldum

Tenim toprak tozar yolca nefsim iltir beni önce
Gördüm nefsin burcu yüce kazma aldım kazar oldum

Kaza kaza indim yere gördüm nefsin yüzü kara
Hümeti yok Peygamber'e bentlerini bozar oldum

Bu nefis ile dünya fani bu dünyaya gelen hanı
Aldattın ey dünya beni işlerinden bezer oldum

Yunus sordu girdi yola kamu gurbetleri bile
Kendi ciğerim kanıyla vasf-ı halim yazar oldum

Yunus Emre

Aşk Bezirganı

Aşk bezirganı
Sermaye canı
Bahadır gördüm
Cana kıyanı

Zehi bahadır
Can terkin urur
Kılıç mı keser
Himmet giyeni

Kamusun bir gör
Kemterin er gör
Alu görmegil
Palas giyeni

Tez çıkarırlar
Fevkal'ulaya
Bin isa gibi
Dünya yakanı

Tez indirirler
Tahtesseraya
Bir karun gibi
Dünya kovanı

Aşık olanın
Nişanı vardır
Melamet olur
Belli beyanı

Yunus Emre

Aşkın Aldı Benden Beni

Aşkın aldı benden beni
Bana seni gerek seni
Ben yanarım dün ü günü
Bana seni gerek seni

Ne varlığa sevinirim
Ne yokluğa yerinirim
Aşkın ile avunurum
Bana seni gerek seni

Aşkın aşıklar oldurur
Aşk denizine daldırır
Tecelli ile doldurur
Bana seni gerek seni

Aşkın şarabından içem
Mecnun olup dağa düşem
Sensin dünü gün endişem
Bana seni gerek seni

Sufilere sohbet gerek
Ahilere ahret gerek
Mecnunlara Leyla gerek
Bana seni gerek seni

Eğer beni öldüreler
Külüm göğe savuralar
Toprağım anda çağıra
Bana seni gerek seni

Cennet cennet dedikleri
Birkaç köşkle birkaç huri
İsteyene Ver anları
Bana seni gerek seni

Yunus'dürür benim adım
Gün geçtikçe artar odum
İki cihanda maksudum
Bana seni gerek seni

Yunus Emre

Behey Kardaş

Be hey kardaş hakk'ı bulammı dersin,
Hakk'a yarar amel işlemeyince
Tarikat sırrına eremmi dersin,
Kamil mürşid sana söylemeyince.

Özenirsen gardaş, tevhide özen.
Tevhiddir nefsinin kal'asın bozan
Hiç kendi kendine kaynarmı kazan
Çevre yanın ateş eylemeyince.

Değme kişi gönül evin düzemez
Hakk'ın taktirini kimse bozamaz.
Tarikat ummandır dalıp yüzemez,
Aşkın deryasını boylamayınca.

Aşkım galip geldi yüreğim harlar
Aşık olan ar-ı namusu neyler
Behey yunus sana söyleme derler
Ya ben öleyimmi söylemeyince.

Yunus Emre

Ben Dervişim Diyene Bir Ün Edesim Gelir

Ben dervişim diyene, bir ün edesim gelir
Seğirdüben sesine, varıp yetesim gelir

Sırat kıldan incedir, kılıçtan keskincedir
Varıp anın üstüne, evler yapasım gelir

Altında gayya vardır, içi nar ile püzdür
Varuben ol gölgede, biraz yatasım gelir

Oda gölgedir deyu, ta'n eylemen hocalar
Hatırınız hoş olsun, biraz yanasım gelir

Ben günahımca yanam, rahmet suyunda yunam
İki kanat takınam, biraz uçasım gelir

Andan Cennete varam, Cennette huriler görem
Huri gılmanı, bir bir koçasım gelir

Derviş Yunus bu sözü, eğri büğrü söyleme
Seni sigaya çeken bir Molla kasım gelir

Yunus Emre

BenYürürüm Yana Yana

Ben yürürm yana yana
Aşk boyadı beni kana
Ne akîlem ne divâne
Gel gör beni aşk neyledi

Gâh eserim yeller gibi
Gâh tozarım yollar gibi
Gâh akarım seller gibi
Gel gör beni aşk neyledi

Akarsulayın çağlarım
Dertli ciğerim dağlarım
Şeyhim anuban ağlarım
Gel gör beni aşk neyledi

Ya elim al kaldır beni
Ya vaşlına erdir beni
Çok ağlattın güldür beni
Gel gör beni aşk neyledi

Ben yürürüm ilden ile
Şeyh anarım dilden dile
Gurbette halim kim bile
Gel gör beni aşk neyledi

Mecnun oluban yürürüm
O yâri düşte görürüm
Uyanıp melûl olurum
Gel gör beni aşk neyledi

Miskin Yunus bîçâreyim
Baştan ayağa yâreyim
Dost ilinden âvâreyim
Gel gör beni aşk neyledi

Yunus Emre

Bilmediler

Hakiykatın ma'nisinin şerh ile bilmediler
Erenler bu dirliği riye dirilmediler

Hakiykat bir denizdir şeriattır gemisi
Çoklar gemiden çıkıp denize dâlmadılar

Bular geldi tapıya şeriat tuttu durur
İçeri giribeni ne varın bilmediler

Dört kitabı şerh eden asıdır hakiykatte
Zira tevsir okuyup ma'nisinin bilmediler

Yunus adın sadıktır bu yola geldin ise
Adın değşirmeyenler bu yola gelmediler.

Yunus Emre

Birgün

Vaktinize hazır olun,
Ecel varır gelir Birgün
Emanettir kuşa canın
Sahib vardır alır birgün

Nice bin kerre kaçarsın
yedi deryalar geçersin
pervaz vuruban kaçarsın
Ecel seni bulur birgün

iş bu meclie gelmeyen
anıp nasihat almayan
eliften bayı bilmeyen
okur kişi olur birgün

tutmaz olur tutan eller
çürür şu söyleyen diller
sevip kazandığın mallar
varislere kalır birgün

Yunus sözün bunu söyler
aşkın Deryasını boylar
Şu yüce köşkler şaraylar
Viran olur kalır Bİrgün!

Yunus Emre

Can Gerek

Dilsizler haberini kulaksız dinleyesi
Dilsiz kulaksız sözün can gerek anlayası

Dinlemeden anladık anlamadan eyledik
Gerçek erin bu yolda yokluktur sermayesi

Biz sevdik aşık olduk sevildik maşuk olduk
Her dem yeni dirlikte sizden kim usanası

Yetmiş iki dilcedi araya sınır düştü
Ol bakışı biz baktık yermedik am-u hası

Miskin yunus ol veli yerde gökte dopdolu
Her taş altında gizli bin imran oğlu musı.

Yunus Emre

Çağırayım Mevlam Seni

Dağlar ile taşlar ile
Çağırayım Mevlâm seni
Şehirlerde kuşlar ile
Çağırayım Mevlâm seni

Sular dibinde mâhiyle
Sahralarda âhû ile
Abdal olup yâhû ile
Çağırayım Mevlâm seni

Gök yüzünde İsâ ile
Tûr dağında Mûsâ ile
Elindeki asâ ile
Çağırayım Mevlâm seni

Derdi öküş Eyyûb ile
Gözü yaşlı Ya'kûb ile
Ol Muhammed mahbûb ile
Çağırayım Mevlâm seni

Bilmişim dünya halini
Terk ettim kıyl ü kâlini
Baş açık ayak yalını
Çağırayım Mevlâm seni

Yûnus okur diller ile
Ol kumru bülbüller ile
Hakkı seven kullar ile
Çağırayım Mevlâm seni

Yunus Emre

Çalap Okulu

Söylememek harcı söylemeğin hasıdır
Söylemeğin harcı gönüllerin pasıdır

Gönüllerin pasını gel sileyim der isen
Şol sözü söylegil kim sözün hülasasıdır

Kul'il hak-dedi Çalap sözü doğru diyene
Bu gün yalan söyleyen erte utanasıdır

Cümle yaratılmışa bir göz ile bakmayan
Şer'in evliyasıysa hakıykatte asidir

Şeriat haberini şerh ile aydam işit
Şeriat bir gemidir hakıykat deryasıdır

Ol geminin tahtası her nice muhkem ise
Deniz merci kat olsa tahta uşanasıdır

Bundan içeri haber işit aydayım ey yar
Hakıykatin kafiri şer'in evliyasıdır

Biz talip-ilimleriz aşk kitabın okuruz
Çalap müderris bize aşk hod medresesidir

Evliya safa-nazar edeli günden beri
Hasil oldu yunus'a her ne kim veyasıdır.

Yunus Emre

Çıktım Erik Dalına

Çıktım erik dalına
Ânda yedim üzümü
Bostan ıssı kakıyıp
Der ne yesin kozumu

Uğruluk yaptı bana
Bühtan eyledim ona
Çerçi de geldiaydur
Hani aldın gözünü

Kerpiç koydum kazana
Poyraz ile kaydattım
Nedir diye sorana
Bandım verdim özümü

İplik verdim cullaha
Sarıp yumak etmemiş
Becid becid ısmarlar
Gelsin alsın bezini

Bir serçenin kanadın
Kırk katıra yükledim
Çift dahi çekemedi
Şöyle kaldı kazını

Yunus bir söz söylemiş
Hiç bir söze benzemez
Münafıklar elinden
Örter mana yüzünü

Yunus Emre

Dermanım Allah

Tenimden canım süzülür,iki gözlerim süzülür
Dilim tetiği bozular,Allah sana yalvaralım

Salacımı götürdüler,Musallaya yatırdılar
Görklü tekbir getirdiler,Allah sana yalvaralım

Varıp mülketime düşüp,indirdiler beni şeşip
Toprağım örterler eşip,Allah sana yalvaralım

Topraklara düşürdüler,el toprağa üşürdüler
Taşlar ile bastırdılar,Allah sana yalvaralım

Kaldım bir karanlık yerde,ayrığı varmaz o yerde
Sataşım bir acep derde,Allah sana yalvaralım.

Yunus Emre

Dervif Yunus

Tabtuk dergahından feyizler alan,
Yanan Yunus idi,o dervif Yunus...
Gönlünü derya,ummanlara salan,
Dalan Yunus idi,o dervif Yunus...
***

Gezer idi; iki Arşı alayı,
Sevgi ile yoğururdu mayayı,
Barif, Hoşgörü bir edip davayı,
Bulan Yunus idi,O dervif Yunus
***

Yetmiş üçe hep, bir nazar eyleyen,
Herdem Hakkı hakikatı söyleyen ,
Aşk elinden kendin heder eyleyen,
Kanan Yunus idi, o dervifYunus ...
***

O bilmezdi kin ile kem hiddeti,
Diler idi;Kahhar Haktan mededi,
Şu fani dünyaya mehil vermedi,
Çanan Yunus idi,O dervif Yunus.
***

Aşık Çağları
Amsterdam - Hollanda

Yunus Emre

Dervişlik

Tehî görmen kimseyi hiç kimsene boş değil
Eksiklik ile nazar erenlere hoş değil

Gönlünü derviş eyle dost ile biliş eyle
Aşk ile eri şol manâda derviş içi boş değil

Derviş bilir dervişi Hak yoluna durmuşu
Dervişler hümâ kuşu çaylak u baykuş değil

Dervişlik aslı cândan geçti iki cihândan
Haber verir sultandan bellidir yad kuş değil

Ey Yunus Hakk'ı bilen söylemez hergiz yalan
İkilik ile gelen doğru yol bulmuş değil

Yunus Emre

Dolanış

Bu fena mülkünde ben nice nice hayran olam
Ye nice handan olam ye nice bir giryan olam

Geh feleklerden meleklerden dileklerden dileyem
Gah arş u şemste gerdun olam gerdan olam

Adımım attım yedi dört onsekizden ben öte
Dokuzu yolda kodum şah emrine ferman olam

Dost ferah kıldı terahtan ben teberra eyledim
Suret-i insan olam hem can olam hem kan olam

Gah bir müfti müderris geh mümeyyiz gah temiz
Gah bir müdbir-ü nakıs (naks) ile noksan olam

Gah batn-ı hut içinde Yunus ile söyleşem
Geh çıkam arş üzere bir can olam Selman olam

Gah inem esfellere şeytan ile şerler düzem
Geh çıkam arş üzre vü seyran (olam) cevlan olam

Gah işidirem işitmezem işümezem aceb
Nice bir nisyan olam hayvan olam insan olam

Gah ma'kuulat-ı mahsulat takrir-ü beyan
Gah maksurat olam geh sahib-i Keyvan olam

Nice bir surette insan ü sıfatta canver
Nice bir tilki olam ya kurt u ya arslan olam

Nice bir tecrid ü ferd ü mücerred münferid
Ye nice (cin) nice ins ü nice bir şeytan olam

Nice bir aşk meydanında nefis atın seyittirem
Ye nice bir başımı tup eyleyip çevgan olam

Gah birlik içre birlik eyleyem ol bir ile
Geh dönem derya olam katre olam umman olam

Gah düzahta yanam Fir'avn ile Haman ile
Gah cennete varam gilman ile Rıdvan olam

Gah bir gaazi olam Efrenk ile cenk eyleyem
Geh dönem Efrenk olam nisyan ile isyan olam

Gah ola odlar yakam diler yıkam canlar yakam
Gah varam arşa çıkam geh şah u geh sultan olam

Nice bir dertler ile odlara yanam yakılam
Nice bir şakir olam zakir olam mihman olam

Gönlümün gencine renc irgörmeden bir yol bulam

Yahu deryaya girem bi reng ü bi elvan olam

Ye nice bir ben diyem sensin diyem utanmadan
Ye nice deksiz olam dilsiz olam hayran olam

Nice bir balçıkt' olan alçakta olam har olam
Gah varam gevher olam yakuut olam mercan olam

Ademilikten çıkam uçam melekler mülküne
Levn olam bi levn olam geh kevn olam bi kan olam

Gah zındandan çıkam azad olam abad olam
Geh yine der-ban olam mahbus olam zindan olam

Dar olam girdar olam Mansur olam ber-dar olam
Ten olam hem can olam hem in olam hem an olam

Yunus'a Taptuğ u Saltuğ u Barak'tandır nasib
Çün gönülden cuş kıldı ben nice pinhan olam

Yunus imdi bu sözüben aşıka di aşıka
Kim sana ben sıdk olam hem derd ü hem derman olam

Gah halis gah muhlis olam uş Furkaan ile
Gah Rahman'ur-Rahim ya Hayy ü ya Mennan olam

Geh dönem bir şems olam zerremde yüzbin arş ola
Geh yien tuğyn olam alemlere tufan olam

Evveli Hu ahırı Hu ya Hu illa Hu olam
Evvel ahır ol kala vu ' Men aleyha fan ' olam
Yunus Emre

Yunus Emre

Dost

Kevser havuzuna dalanlar,Ölmezden öndün ölenler
Nefsini düşman bilenler,Konar tuba dallarına

Alem düşman olur ise,Beni dost'tan ırmaya
Dost kanda ise ben anda,Düşmanlık arımaya

Dost ehli bizim ile hem,Dost burdadır bize ne gam
Yüz bin cehd ederse düşman,Dost mahfili duramaya

Düşman bana nide bile,İşim gücün dost'tan yana
Dost makamı can içinde,düşman eli eremeye

Kime kim dost kapı aç,Düşmanı elinden kaç
Yunus ağzı güher saç,Değme arif değemeye.

Yunus Emre

Gel Gör Beni Aşk Neyledi

Ben yürürüm yane yane
Aşk boyadı beni kane
ne akilem ne divane
gel gör beni aşk neyledi

akar sulayın çağlarım
dertli ciğerim dağlarım
Şeyhim anuban ağlarım
gel gör beni aşk neyledi

miskin yunus bi'çareyim
dost ilinden avareyim
gell gör beni aşk neyledi

Yunus Emre

Geldi Geçti Ömrüm Benim

Geldi geçti ömrüm benim
Şol yel esip geçmiş gibi
Hele bana şöyle gelir
Şol göz yumup açmış gibi

İş bu söze Hak tanıktır
Bu can gövdeye konuktur
Bir gün ola çıka gide
Kafesten kuş uçmuş gibi

Miskin adem-oğlanını
Benzetmişler ekinciye
Kimi biter kimi yiter
Yere tohum saçmış gibi

Bu dünyada bir nesneye
Yanar içim göynür gibi
Yiğit iken ölenlere
Gök ekini biçmiş gibi

Bir hastaya vardın ise
Bir içim su verdin ise
Yarın anda karşı gele
Hak şarabın içmiş gibi

Bir miskini gördün ise
Bir eskice verdin ise
Yarın anda sana gele
Hulle donun biçmiş gibi

Yunus Emre bu dünyada
İki kişi kalır derler
Meger Hızır, İlyas ola
Âb-i hayat içmiş gibi

Yunus Emre

Göçtü Kervan Kaldık Dağlar Başında

Ah nice bir uyursun uyanmaz mısın
Göçtü kervan kaldık dağlar başında
Çağrışı tellallar inanmaz mısın
Göçtü kervan kaldık dağlar başında

Emr-i hac göçeli hayli zamandır
Muhammed cümleye dindir imandır
Delilsiz gidilmez yollar yamandır
Göçtü kervan kaldık dağlar başında

Yunus sen bu dünyaya niye geldin
Gece gündüz Hakkı zikretsin dilin
Enbiyaya uğramaz ise yolun
Göçtü kervan kaldık dağlar başında

Yunus Emre

Gönlümden Yunus Geçer

Cennette huriler gezer,
Huriden ahdim geçer.
Ahde hikmet ne gerek,
Gönlümden Yunus geçer.

Şol dağdan ırmak akar,
İrmaktan bahtım geçer.
Bahta hayret ne gerek,
Gönlümden Yunus geçer.

Beytullah'a güneş doğar,
Güneşten cânım geçer.
Câna zulmet ne gerek,
Gönlümden Yunus geçer.

Selçuk Uzman tarafından Yunus'a yazılmıştır...

Yunus Emre

Hak Bir Gönül Verdi Bana

Hak bir gönül verdi bana
Ha demeden hayrân olur
Bir dem gelir şâdân olur
Bir dem gelir giryân olur

Bir dem sanasın kış gibi
Şol zemheri olmuş gibi
Bir dem beşâretten doğar
Hoş bağ ile bostân olur

Bir dem gelir söyleyemez
Bir sözü şerh eyleyemez
Bir dem dilinden dür döker
Dertlilere dermân olur

Bir dem çıkar arş üzere
Bir dem iner taht-es-serâ
Bir dem sanasın katredir
Bir dem taşar ummân olur

Bir dem cehâletde kalır
Hiç nesneyi bilmez olur
Bir dem dalar hikmetlere
Câînus u Lokmân olur

Bir dem dev olur yâ peri
Vîrâneler olur yeri
Bir dem uçar Belkîs ile
Sultân-ı ins ü cân olur

Bir dem varır mescidlere
Yüz sürer anda yerlere
Bir dem varır deyre girer
İncil okur ruhbân olur

Bir dem gelir Îsâ gibi
Ölmüşleri diri kılar
Bir dem girer kibr evine
Fir'avn ile Hâmân olur

Bir dem döner Cebrâil'e
Rahmet saçar her mahfile
Bir dem gelir gümrâh olur
Miskin Yunus hayrân olur

Yunus Emre

İlim İlim Bilmektir

Okumakdan mana ne
Kişi hak'kı bilmektir
çün okudun bilmezsin
Ha bir kuru emekdür

yiğirmi dokuz hece
Okusan uçtan uca
Sen hep elif dersin hoca
Manası ne demekdür

yunus emre der hoca
gerekse var bin hacca
hepisinden iyice
bir gönüle girmekdür

Yunus Emre

İster İdim Allah'ı

İster idim Allah'ı buldum ise ne oldu
Ağlar idim dün ü gün güldüm ise ne oldu

Erenler meydanında yuvarlanır top idim
Padişah çevganında kaldım ise ne oldu

Erenler sohbetinde deste kızıl gül idim
Açıldım ele geldim soldum ise ne oldu

Alimler ulemalar medresede buldusa
Ben harabat içinde buldum ise ne oldu

İşit Yunus'u işit yine deli oldu hoş
Erenler manisine daldım ise ne oldu

(İstanbul,22.11.2000)

Yunus Emre

Karaman` da

Karaman da varlık dolu, Nurlanmıştır güzel yolu,
Aşıklar Yunus'un oğlu, Karaman da, Larende de...
***

Karaman da sađlık dűzen, Gűrsűn Ařıkların gezen,
İlim yollarında űzen, Karaman da Larende de...
***

Karaman da çok Erenler, Mevlanayla hay dűnerler,
Kűltűr sanatı severler, Karaman da Larende de...
***

Karaman'ın çok gűzeli, Sazları okur gazeli,
Sadıklar gelmiş ezeli, Karaman da Larende de
***

Karaman da Yunus Hocam, Mehmet Beyim Lisan Amcam,
Mevlevi der gűlűm goncam, Karaman da Larende de...
***

Aşık Mevlevi hep ağlar, Yunus un yolunda ağlar,
Ne gűzeldir bahçe bađlar, Karaman da Larende de.
***

Aşık Mevlevi

Kaydeden: Erdal Canbulat - e.canbulat@chello.nl

Yunus Emre

Kendin Bilmek

Miskinlikte buldular kimde erlik var ise
Merdivenden ittiler yüksekten bakar ise

Gönül yüksekte gezer dem be-dem yoldan azar
Dış yüzüne o sızar içinde ne var ise

Ak sakallı bir koca bilemez hali nice
Emek yemesin hacca bir gönül yıkar ise

Sağır işitmez sözü gece sanır gündüzü
Kördür münkirin gözü alem münevver ise

Gönül çalab'ın tahtı gönüle çalab baktı
İki cihan bed-bahtı kim gönül yıkar ise

Sen sana ne sanırsan ayrığa da onu san
Dört kitabın ma'nisi budur eğer var ise

Bildik gelenler geçmiş konanlar geri göçmüş
Aşk şarabından içmiş kim ma'ni duyar ise

Yunus yoldan azıban yüksek yerde durmasın
Sinle sırat görmeye sevdiği didar ise

Yunus Emre

Kıyamet

Anmazmısın sen şol günü cümle alem uryan ola
Ne ata oğula baka ne kardaştan derman ola

Dağlar yerinden ayrıla heybetinden gök yarıla
Yıldızın bendi kırıla yere düşe perran ola

Malik tamuya çağıra zebaniler saf saf dura
Korkusundan yer yarıla titreyü ben hayran ola

Malik eder hey hey tamu kıyameti gördün ya'ni
Asileri getireler gire sende perran ola

Zebaniler yetip tuta getüre tamuya ata
Derü yanup söküük tuta dün gün işin efgan ola

Yunüs senin ki bu sözün kan yaşıla doldu gözün
Ol hazrete tuta yüzün yine derman andan ola

Yunus Emre

Mezar

Sabah mezarlığa vardım,
Baktım herkes ölmüş yatar,
Her biri çâresiz olup,
Ömrünü yitirmiş yatar.

Kimi yiğit, kimi koca,
Kimi vezir kimi hoca,
Gündüzleri olmuş gece,
Karanlığa girmiş yatar.

Vardım onların katına,
Baktım ecel heybetine,
Ne yiğitler muradına,
Daha ermemiş yatar.

Nicelerin bağrın deler,
Kurtlar üstünde gezeler,
Gepegencecik tâzeler,
Gül gibice solmuş yatar.

Yarı kalmış tüm işleri,
Dökülmüş inci dişleri,
Dağılmış sırma saçları,
Hep yerlere düşmüş yatar.

Çürüyüp durur tenleri,
Hakka ulaşmış canları,
Görmez misin sen bunları?
Nöbet bize gelmiş yatar.

Yunus Emre

Neylesin Yunus

İçin dışın mundar iken
dost neylesin senin ile
gözün gönlün nefsi hava
Aşk neylesin senin ile

Zakir ile yoldaş olup
Sadıklara yar olmadın
olmaz yere verdin gönül
Dost neylesin senin ile

Dünya gözün ruşen edip
Gönül gözün kör eyledin
Zulmet dolucak gönlüne
Nur neylesin senin ile

Gerçek ere derviş gerek
Doldu cihan dava ile
Duydun ise aslın işi
Kal neylesin senin ile

Dostlugu sanma hemen
olur suret dizmek ile
Dilde ise senin işin
Hal neylesin senin ile

Dostun hoş derdi ile
merdana sür devranını
dost değilsen dost yolunda
Ar neylesin senin ile!

Yunus Emre

Ölüm

Sabahın sinleye vardım gördüm cümle ölmüş yatar
Her biri bi çare olmuş ömrün yayı varmış yatar

Vardım bunların katına baktım ecel heybetine
Nice yiğit muradına eremeyiben ölmüş yatar

Yemiş kurt kuş bunu keler nicelerin bağrın deler
Şol ufacık na-resteler gül gibice solmuş yatar

Tuzağa düşmüş tenleri hakka ulaşmış canları
Görmezmissin sen bunları sıra bize gelmiş yatar

Esilmiş inci dişleri dökülmüş sarı saçları
Hepsinin bitmiş işleri emr-ü nemde ermiş yatar

Elleridir kınalı hep karavaşları şeker-leb
Kargı gibi uzun boylu gül yüzlü güzeller yatar

El bağlamıştır çoğusu hep Allah'tandır umusu
Taze kızdır kimisi alınmadan çoklar yatar

Gitmiş gözünün karası hiç işi yoktur durası
Kefen bezinin paresi sönüğe sarılmış yatar

Yunus gerçek aşık isen mülke suret bezeme gil
Mülke suret bezeyenler kara toprak olmuş yatar.

Yunus Emre

Riya

Sufiyim halk içinde tesbih elimden gitmez
Dilim ma'rifet söyler gönlüm hiç kabul etmez

Boynumda icazetim Riya ile taatım
Endişem ayrık yerde gözüm yolum gözetmez

Söylerim ma'rifeti saluslanırım katı
Miskinliğe dönmeye gönlümden kibir gitmez

Hoş dervişim sabrım yok dilimde inkarım çok
Kulağımdan gireni hergiz içim işitmez

Alem çırağıdır sadır gönlüm bunu gözetir
Nideyim Hak korkusu hergiz içimden gitmez

Görenler elim öper tac'u hırkama bakar
Şöyle sanırlar beni zerrece günah etmez

Dışında ibadetim sohbetim hoş taatım
İç pazarda gelince bin yıllık ayar etmez

Görenler sufi sanır selam verir utanır
Onca iş koparaydım eleriben güç yetmez

Dışım derviş içim boş dilim tatlı sözüm hoş
İlla ettiğim işi dinin değışiren etmez

Yunus eksikliğini Allah'ına arz eyle
Onun keremi çoktur sen ettiğin ol etmez.

Yunus Emre

Sen Dervif Olamazsın

***

Derviflik der ki bana
Sen dervif olamazsın..
Gel ne diyeyim sana
Sen dervif olamazsın..
***

Dövene elsiz gerek
Sövene dilsiz gerek
Sen dervif olamazsın..
Dervif gönülsüz gerek

***

Dervif yunus gel imdi
Ummanlara dal imdi
Ummana dalmayınca
Sen dervif olamazsın.
***

Yunus Emre

Severim Ben Seni Candan İçeri

Severim ben seni candan içeri,
Yolum ötmez bu erkandan içeri.

Nereye bakar isem dopdolusun,
Seni kanda koyam benden içeri!

O bir dilberdürür yoktur nişanı
Nişan olur mu nişandan içeri.

Beni benden sorman, bende değülüven,
Suretim boş yürür dondan içeri.

Beni benden alana ermez elim,
Kadem kim basa sultandan içeri.

Tecelliden nasib erdi kimine,
Kiminin maksudu bundan içeri.

Kime didar gönülden şule değse
Onun şulesi var, günden içeri.

Senin aşkın beni benden alıptır,
Ne şirin dert bu; dermandan içeri.

Şeriat, tarikat yoldur varana,
Hakikat, marifet, andan içeri.

Süleyman kuş dilin bilir dediler
Süleyman var Süleyman'dan içeri.

Unuttum, din-diyamet kaldı benden.
Bu ne mezhepdürür, dinden içeri.

Dinin terkedenin küfürdür işi,
Bu ne küfürdür, imandan içeri.

Geçer iken, Yunus, şeş oldu dosta,
Ki kaldı kapıda andan içeri...

Yunus Emre

Severim Ben Seni Candan İerü

Severim ben seni candan içerü
Yolum vardır bu erkandan içerü

Şeriat, tarikat yoludur varana
Hakikat meyvası andan içerü

Beni bende demen, bende değilim
Bir ben vardır bende, benden içerü

Süleyman kuş dilin bilür dediler
Süleyman var Süleyman'dan içerü

Tecelliden nasib erdi kimine
Kiminin maksudu bundan içerü

Senin aşkın beni benden alıptur
Ne şirin derd bu dermandan içerü

Miskin Yunus gözü tuş oldu sana
Kapunda bir kuldur senden içerü

Yunus Emre

Sırat

Yort ey gönül sen bir zaman asude fariğ hoş yürü
Korkma kayıkma kimseden gussa vu gamdan boş yürü

Hakıykata bakar isen nefsin sana düşman yeter
Var imdi nefsin ile uruş savaş tokuş yürü

Nefstir eri yolda koyan yolda kalır nefse uyan
Ne işin var kimse ile nefesine kakı boş yürü

Diler isen bu dünyanın şerrinden olasın emin
Terkeyle bu kibr u kini hırkaya gir derviş yürü

İster isen bu dünyede ebedi sarhoş olasın
Aşk kadehin dolu getir oniki ay sarhoş yürü

Kimse bağına girmegil kimse gülünü dermegil
Var kendi ma'sukun ile bahçede ol alış yürü

Gönüllerde iğ olma gil mahfillerde çiğ olma gil
Çiğ nesnenin ne dadı var gel aşk oduna piş yürü

Yunus imdi hoş söylersin dinleyene şerheylersin
Halka nasihat satınca er ol yoluna koş yürü

Yunus Emre

Tövbe

Müslümanlar zemane yatlı oldu
Helal yenmez haram kıymetli oldu

Okuyan kur'ana kulak tutulmaz
Şeytanlar semirdi kuvvetli oldu

Haram ile hamir tuttu cihanı
Fesat işler eden hürmetli oldu

Kime kim Hak'tan haber verirsen
Bakır başın salar hucetli oldu

Şagrit üstat ile arbede çalar
Öğul ata ile izzetli oldu

Fakirler miskinlikten çekti elin
Gönüller yıkıban hetbetli oldu

Peygamber yerine geçen hocalar
Bu halkın başına zahmetli oldu

Tutulmaz oldu peygamber hadisi
Halayık cümle Hak'tan utlu oldu

Yunus gel aşık isen tövbe eyle
Nasuh'a tövbe ucu kutlu oldu.

Yunus Emre

Unutmayalar

Arifler ortasında sofuluk satmayalar
Çün sufiye ihlas oldu aşka riya katmayalar

Ye gel bildiğinden ayıt yahut bilenlerden işit
Teslimin ucunu tutup hiç sözü uzatmayalar

Mumsuz baldır şeriat tortusus yağdır hakıykat
Dost için balı yağa ne için katmayalar

Kıymetin duyar isen neye değer iş bu dem
Erenlerin ma'nisin bilmeze satmayalar

Miskin Adem yanıldı uçmakta buğday yedi
İşi Hak'tan bilenler Şeytan'dan tutmayalar

Şirin hulklar eylegil tatlı sözler söyle gil
Sohbetlerde Yunus'u hergiz unutmayalar.

Yunus Emre

Yarab Bu Ne Derttir

Yarab bu ne derttir derman bulunmaz
Yar bu ne yaradır merhem bulunmaz
Benim garip gönlüm aşktan usanmaz
Varıp yare gider hiç geri dönmez..

Aşık olan gönül aşktan usanmaz
Ahiret korkusun bir pula saymaz
Aşk pazarıdır bu canlar satılır
satarsın bu canı hiç kimse almaz..
(dönüpte bakmaz)

Döne döne binbir öğüt verirler
Dünya malı ile gözün boyarlar
Aşık öldü deyu sala verirler
Ölen hayvan olur, Aşıklar ölmez.

Yunus Emre

Yol

Yar yüreğim yar, gör ki neler var,
Bu halk içinde bize gülen var.

Ko gülen gülsün, Hak bizim olsun,
Gaafil ne bilsin,Hakk'ı seven var.

Bu yol uzaktır menzili çoktur,
Geçidi yoktur derin sular var.

Girdik bu yola aşk ile bile,
Gurbetlik ile, bizi salan var.

Her kim merdane gelsin meydana,
Kalmasın cana kimde hüner var.

Yunus sen bunda meydan isteme,
Meydan içinde merdaneler var.

Yunus Emre

Yusuf; u Kaybettim

Yusuf; u kaybettim Kenan ilinde
Yusuf bulunur, Kenan bulunmaz
Bu akli fikr ile Leyla bulunmaz
Bu ne yaredir ki çare bulunmaz

Aşkın pazarında canlar satılır
Satarım canımı alan bulunmaz
Yunus öldüdeyu selan verirler
Ölen beden imiş, aşıklar ölmez

Yunus Emre